

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **obec Lánov**, se sídlem Lánov 200, Lánov, zast. JUDr. Zdeňkem Weigem, advokátem, se sídlem Nad Zátisím 22, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti úkonu (sdělení) žalovaného ze dne 19. 11. 2013, č. j. 28299/13/5000-28299-703359,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 10. 1. 2014 se žalobce domáhal zrušení úkonu žalovaného ze dne 19. 11. 2013, č. j. 28299/13/5000-28299-703359, nazvaného „*Sdělení k podnětu k přezkoumání rozhodnutí – platebního výměru č. j. 711294/13/2701-04705-603497 ze dne 18. 4. 2013, na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, který podala Obec Lánov, 543 01 Lánov, DIČ: CZ00278041 dne 8. 7. 2013*“, kterým žalovaný dospěl k závěru, že k nařízení přezkoumání platebního výměru Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 4. 2013, č. j. 711294/13/2701-04705-603497, nejsou splněny podmínky podle § 121 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Řízení o žalobě nemohlo proběhnout a žaloba musela být soudem odmítnuta z následujících důvodů:

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud návrh na zahájení řízení usnesením odmítne, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také v případech, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Rozhodnutí je pak v ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. definováno jako úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti.

Podanou žalobou žalobce brojil proti postupu žalovaného, kdy mu žalovaný sdělil, že nebyly splněny podmínky podle § 121 daňového řádu k nařízení přezkoumání platebního výměru správce daně. Podle dikce § 121 odst. 1 daňového řádu správce daně z moci úřední nařídí přezkoumání rozhodnutí, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, se nepřihlíží.

K tomu je třeba uvést, že přezkumné řízení v daňovém řízení upravuje hlava VII, díl 4, daňového řádu jako dozorčí prostředek. Dozorčí prostředky obecně slouží k ochraně objektivního práva, a to i na újmu účastníkům řízení.

K povaze přezkumného řízení podle § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) se již vyjádřil Ústavní soud ve stanovisku pléna sp. zn. Pl. ÚS–st. 12/2000 ze dne 19. 12. 2000 (ST 12/21 SbNU 484). Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i v nyní souzené věci, přestože zde bylo rozhodováno o přezkumném řízení podle daňového řádu (k aplikovatelnosti viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 35/2013-30).

Podle Ústavního soudu v zásadě existují „dvoji prostředky ochrany práva. Jednak jsou tu prostředky instanční (řádne) a mimořádné (obnova řízení), jednak soudní (správní žaloba) - tedy prostředky, které může strana využít (má na ně tak říkajíc právní nárok). Vedle toho existují i prostředky jiné, dozorčí, mezi něž patří právě přezkoumání podle § 55b [zákona o správě daní a poplatků]. Ty slouží k ochraně objektivního práva a strana na ně nárok nemá. Pokud se navrhovatelka odvolává na to, že v případě rozhodování podle § 55b daňového řádu se jedná o rozhodnutí o právech a povinnostech, pak to platí jen tehdy, jestliže v první fázi přezkoumání bylo rozhodnutí k přezkumu vůbec otevřeno a teprve ve druhé fázi bylo zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno“.

Na nálezu Ústavního soudu následně navazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. 6 A 153/2002-18, publ. pod č. 14/2003 Sb. NSS, podle kterého přezkoumání „daňových rozhodnutí podle § 55b zákona o správě daní a poplatků, je pouhým výkonem dozorčího práva správního orgánu a žádost o ně nezakládá právní nárok daňového subjektu na meritorní projednání. Výrok, jímž nebylo přezkoumání povoleno, není tedy rozhodnutím ve smyslu soudního řádu správního, neboť se jím nezasahuje do subjektivních práv daňového subjektu, a není proto přezkoumatelný ve správním soudnictví“.

Na základě výše uvedené judikatury bylo třeba dospět k závěru, že žaloba směřovala proti sdělení o nezahájení přezkumného řízení pro nesplnění podmínek podle § 121 daňového řádu. Přezkumné řízení je přitom koncipováno výlučně jako dozorčí prostředek, který slouží k ochraně objektivního práva a na nějž proto neexistuje právní nárok. Zákonná možnost zahájit přezkumné řízení je toliko oprávněním nařídít přezkoumání z moci úřední správcem daně (nikoliv jeho povinností), a to za podmínek uvedených v ust. § 121 odst. 1 daňového řádu. Zda bude této možnosti využito, je pak ponecháno na uvážení správce daně. Jelikož neexistuje nárok daňového subjektu na provedení přezkumného řízení, nemůže být sdělením o nesplnění podmínek k zahájení přezkumného řízení zasaženo do hmotných práv žalobce,

neboť žalobou napadené sdělení žalovaného nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti žalobce.

V projednávané věci soud, s ohledem na výše popsanou povahu napadeného správního aktu, dospěl k závěru, že žaloba proti postupu žalovaného byla v dané věci nepřipustná, přičemž zjištěný nedostatek byl neodstranitelný. Nepřipustnost žaloby soud spatřoval v absenci soudně přezkoumatelného správního rozhodnutí. Jak totiž vyplývá z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat (mimo jiné) ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti; tyto úkony jsou v rámci legislativní zkratky označovány jako „rozhodnutí“. Jestliže byl tedy žalobou napadán úkon, resp. postup, správního orgánu, kterým nebyla zakládána, měněna, rušena nebo závazně určována práva a povinnosti žalobce, šlo o úkon, který soudu přezkoumávat nepřísluší. Tento úkon správního orgánu je tedy ve smyslu ust. § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkoumání a z toho důvodu byla žaloba podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná.

Z uvedených důvodů proto soudu nezbylo, než návrh na zahájení řízení ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. 3. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu